

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068631600/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

velses Letsindighed og af den elskværdigste Mands og min egen Kjærlighed. Min Søn er Frugten af denne Kjærlighed. Den Skamfuldhed, hvormed jeg gjør Dem denne Tilstaaelse, viser bedst, at jeg selv erkjender min Strafværdighed, men dog maa jeg tilføie, at jeg ikke engang fornaaer af Hjertet at angre den alt opoffrende Kjærlighed, som har skjænket mig en Moders Lyksalighed, der erstatter hvad jeg har lidt eller kan komme til at lide for mit over alt Andet elskede Barn.

Denne Bekjendelse syntes ikke at gjøre noget overordenlig dybt Indtryk paa Baronem. Han taug en liden Stund, derpaa sagde han: Det er engang imellem faldet mig ind, at en Hemmelighed af denne Natur hvilede over Deres Forhold. Men denne lykkelige Elsker, er han død?

– Jeg formoder det. Idetmindste har hans Liv været udsat for de største Farer.

– Han var altsaa Sømand eller Militair?

– Det Sidste.

– Men hvad bevægede ham til at forlade Dem, under saadanne Omstændigheder?

– Hans Ære, hans Pligt.

– Af hvad De nu har sagt mig, maa jeg formode, at han var en Udlandning.

– Ja det er sandt.

– De vil ikke betro mig hans Navn og Deres eget, thi jeg gjetter, at ogsaa herover hviler en Hemmelighed.

– Jeg har sagt Dem og vil sige Dem Alt, hvad der kan interessere Dem, Alt hvad jeg troer at burde sige; spørg mig ikke om Mere. Jeg er fader- og moderløs, min Familie vilde sikkert ikke taale, at jeg vedkjendte mig dens Navn, da jeg har unddraget mig dens Myndighed. For ikke at give mit Barn fra mig, har jeg forladt Alt som en Flygtning, og skjuler mig her, takkende Gud for det lykkelige Fristed, han har forundt mig, for den moderlige Veninde, han her har ladet mig finde. Dette er Alt hvad jeg kan sige, og Mere end jeg nogensinde vil sige den øvrige Verden.

Baronen saae paa hende med inderlig Ømhed og sagde derpaa: Den Retsindighed, som bevæger Dem til at vise mig denne Fortrolighed, forhøier endnu Deres Værd i mine Øine, og langt fra at være en Anstødssteen for mine Ønsker, synes disse Opdagelser mig snarere